

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 8. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790584464/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

saa opvækkende og forædlende for Aanden som den er sund og velgjørende for Legemet.

Og saaledes vil jeg da nu kunne fortælle, uden at behøve at frygte for at blive spurgt, i hvad Ærinde jeg en Aften sidste Efteraar befandt mig drivende langs Husene ved Volden. Veiret var langt fra smukt, thi det var koldt og smaaregnede af og til, men Saadant afficerer ingenlunde en Driver; man er forsynet med en tæt Paletot, og gaer aldeles ikke tidligere hjem, om det endogsaa øser Skomagerdrenge ned. Tvertimod man befinder sig snarere bedre; man er ikke saameget generet og har ikke saa Mange at gaae af Veien for som i godt Veir; og har man endelig Færre at see paa, saa ere de Faa til Gjengjæld desto interessantere. Dermed være det imidlertid ikke sagt, at jeg ubetinget giver det slette Veir Fortrinet; der kan siges meget baade for og imod, og jeg er stærkt fristet til at troe, at det snarere beroer paa de tilfældige Omstændigheder end paa Veiret, om Aftenen skal bringe noget Resultat. Den omtalte Aften var det saaledes næsten for mørkt, og Regnen blæste mig ovenikjøbet i Ansigtet, saa at jeg med mine forcerede Skridt og nedbøiede Hoved nær var løbet forbi, uden at bemærke hvad jeg nu skal have den Fornøielse at fortælle.

Et Vindue i en Stueetage var lukket paa klem; bag dette stod en ung Dame, og udenfor en ung Herre, der med sin Paraply skjærmede for Damen, som stod ved det aabne Vindue, og som netop sagde idet jeg gik forbi:

Og det kan Du foreslaae mig Georg?

Klangen af hendes Stemme var melodius og Tonen sørgmodig; jeg skammede mig næsten over mig selv, der uvilkaarlig var standset i Porten tæt ved, for at høre efter; men der var alligevel Noget, der lignede det bekjendte: »De maa ikke troe, jeg er af det Slags,» og som gjorde, at min bedre Følelse forsvandt og gav udelukkende Plads for min Lyst til at gjøre Bekjendskab med Herrens Forslag. Jeg stillede mig derfor ind i Porten som om jeg traadte i Ly for Regnen, og hørte saaledes Georg sige:

Du maa aldrig have elsket mig, Mary, at Du kan vredes derover. Det er imorgen fire Aar siden, jeg saae Dig første Gang; fra den Dag har jeg ikke havt anden Tanke end Dig, hverken Nat eller Dag. Jeg vilde have styrtet mig ud i Verden og prøvet min Lykke; men Du holdt mig tilbage, og jeg tvang mig ind i disse smaalige Forhold, som have nedtrykt mit Sind. Jeg tvang mig til at læse, fordi Du lod mig